

PIERRE GALAND

'De toestand is onhoudbaar voor de Palestijnen'

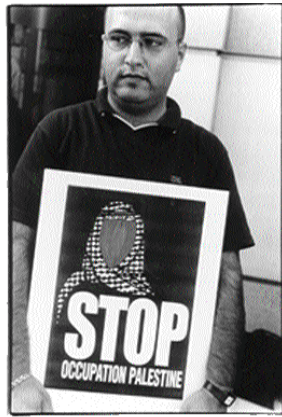
Tijdens het weekend van 1 en 2 december werd Israël door elkaar geschud door zelfmoordacties van de Palestijnse fundamentalistische militie, Hamas en Jihad. Bij deze aanslagen lieten 26 mensen het leven. De Israëlische regering van premier Ariel Sharon reageerde onmiddellijk met vergeldingsacties en bombardementen op de Palestijnse gebieden, waarbij meer dan 20 Palestijnse doden vielen. Op het ogenblik van deze nieuwe golf van geweld was Pierre Galand, voorzitter van de franstalige NGO-koepel CNCD (Centre National de Coopération au Développement) en van de Association belgo-palestinienne in Israël en de Palestijnse gebieden.

"Geen zinnig mens kan dit soort blinde terreur tegen onschuldige burgers goedpraten," zegt Pierre Galand, die aan het hoofd stond van een Belgische delegatie van civiele waarnemers – leden van de vereniging 'Les Amis du Monde diplomatique' – die toeziet en verslag uitbrengt over het uiterst represieve optreden van het Israëlische leger tegen de Palestijnse burgerbevolking.

"In de Palestijnse gebieden is de toestand schrikwekkend," zegt Pierre Galand. "Je merkt dat de Palestijnen in slechte gezondheid verkeren. Door de Israëlische wegversperingen geraken ze niet meer tot bij hun artsen in hospitalen en gezondheidscentra. Ze geraken niet meer aan geneesmiddelen. Ze geraken niet meer naar de markt om er eten in te kopen. De boeren geraken niet meer op hun velden om er te oogsten. De Palestijnse economie krijgt dagelijks harde klappen. In die mate zelfs dat de Wereldbank vandaag vaststelt dat meer dan 50% van de Palestijnse bevolking onder de armoedegrens zit. Het Palestijnse grondgebied is versnipperd in 220 kleine bantoestans, geïsoleerd door wegen die alleen mogen gebruikt worden door Israëlische militairen en tot de tanden gewapende kolonisten. De Palestijnse gebieden lijken op een gruyèrekaas en in de gaten ervan heeft de bevolking wat plaats om te leven. Sharon en de zijnen eisen vandaag van Yasser Arafat dat hij in deze bantoestans de veiligheid van de Israël's verzekert – militairen en kolonisten die hier volkomen illegaal aanwezig zijn. Dat is een onhoudbare toestand."

Zitten we nu in een nieuwe fase van het Israëlisch-Palestijns conflict? Ariel Sharon voert geen oorlog om de militaire bezetting en de kolonisatie van de Palestijnse gebieden te versterken. Naar eigen zeggen "vecht hij tegen het terrorisme".

Pierre Galand : Sharon heeft uitstekende raadgevers met een opmerkelijk goed geöliede politieke machine. Ze hebben zeer goed begrepen dat ze een unieke kans hadden om dezelfde weg in te slaan als de Amerikanen. De VS beleven een nieuw soort mccarthyisme. De communisten zijn vervangen door de moslims. Als Sharon naar de VS gaat en er een redevoering afsteekt, begrijpen de Amerikanen hem zeer snel. De Palestijnse bisschop, monseigneur Michel Sabbah, zei me dat de zionistische lobby in de VS de beste bondgenoot is van Sharon. Volgens hem is er in de States werk aan de winkel, niet zozeer ten opzichte van de regering, wel ten opzichte van deze joodse lobby. Deze lobby brengt de boodschap van Sharon goed over om de regering in Washington ervan te overtuigen dat er een parallel bestaat tussen de strijd tegen het internationale terrorisme en de oorlog die Israël tegen de Palestijnen voert. Maar in de praktijk is er van een parallel geen sprake. De oorlog die de VS in Afghanistan voeren weerspiegelt de Amerikaanse strategische belangen, terwijl het er Sharon slechts om te doen is een bepaald beeld te bevestigen dat het Westen van de joden heeft : de jood die vandaag het slachtoffer dreigt te worden van een nieuwe Shoah. Dat beeld klopt natuurlijk niet. Wie in Israël verblijft, merkt meteen dat

de Israël's samenleven met een miljoen Israëlische Arabieren. Het statuut van deze Arabieren is niet benijdenswaardig, ze worden gediscrimineerd. Maar de twee groepen coëxisteren al zeer lang. En precies daartegen verzet Sharon zich. In zijn geest waart een fundamentele plan : hij wil terug naar een "zuivere" joodse staat, die zich over heel Palestina uitstrekt. Vandaar zijn uiteindelijke intentie om de Palestijnse gebieden opnieuw volledig te bezetten. Sharon wil kost wat kost een einde maken aan een toestand, die hij nooit aanvaard heeft, namelijk de akkoorden van Oslo.

In de Verenigde Staten lijken weinig politieke verantwoordelijken bereid om Sharon tot de orde te roepen.

Pierre Galand : Binnen de VS-regering zijn er mensen die Sharon volgen, en anderen die hem niet volgen. Men kan bezwaarlijk stellen dat de hele regering Bush unaniem beweert : het terrorisme moet bestreden worden en dus moeten Arafat en de Palestijnen bestreden worden. Op dit ogenblik gaat dit niet. Maar morgen kan de opvolger van Sharon, voormalig Likoedpremier, Nethanyahu, misschien wel een stap verder gaan. Nethanyahu brengt zeer veel tijd door in de VS. Hij zou de Amerikanen wel eens kunnen uitleggen dat de toestand onhoudbaar is en dat de enige manier om eruit te geraken erin bestaat de plannen te begraven om een Palestijnse staat op te richten. Tegen deze achtergrond

Palestina

is de houding van Europa correct. Ik erken dat de Belgen goed werk hebben geleverd tijdens het Belgische voorzitterschap van de EU.

Blijft die Europese houding er vooral geen van onmacht en incoherentie ?

Pierre Galand : Voor Europa blijft het inderdaad heel moeilijk. En de moeilijkheid is steeds dezelfde : de Britten, Duitsers en Nederlanders blijven verhinderen dat de principiële positie van de Europese Unie concreet gestalte krijgt. Die principiële houding stemt overigens helemaal overeen met de resoluties van de Verenigde Naties. De Europese houding wordt niet vertaald in daden. Politiek is dat zeer ernstig, want de Palestijnen, die zouden moeten kunnen rekenen op Europa en op de Arabische landen komen in een uiterst fragiele toestand terecht. Ik ben trouwens niet te spreken over het standpunt dat de Europese ministerraad op 10 december goedkeurde en waarin Arafat wordt aangemaand om de netwerken van Hamas en Jihad op te ruimen. Europa heeft natuurlijk gelijk maatregelen te eisen tegen het terrorisme. Maar dan moet het tegelijk ook maatregelen eisen tegen het staatsterrorisme van Sharon. En hierover zwijgen de Europese excellenties.

Welke onmiddellijke oplossing ziet u?

Pierre Galand : Met Sharon geen. En alle Israëliërs en Palestijnse intellectuelen met wie ik gesproken heb, delen deze mening. Zij zeggen : Sharon wil geen vrede, hij wil niet onderhandelen, hij heeft andere plannen. En die is hij nu aan het uitvoeren. Er is enorm veel werk te doen binnen de Israëliërs maatschappij. Nurid Peled, de dochter van generaal Peled, een veteraan van de oorlog van 1967 en later een onvermoeibaar activist tegen de kolonies en voor de vrede met de Palestijnen, formuleert het schitterend. Zij heeft in 1997 een kind van 14

jaar verloren, slachtoffer van een aanslag. In de Israëliërs krant Haaretz schreef ze : "Het is hoog tijd dat we neen zeggen tegen de politiek van een man, Ariel Sharon, die van onze kinderen moordenaars of slachtoffers van moordaanlagen maakt." Peled vertelde me over de wanhoop die er heerst onder al die Israëliërs die in de jaren '90 geloofden dat er een vredesproces aan de gang was. Vandaag stellen ze vast dat dit in feite een oorlogsproces was. Zij zijn wanhopig op zoek naar de sleutel om opnieuw tot een maatschappelijk project te komen in Israël, dat tegelijk een vredesproject moet zijn. Zolang dit er niet is, staat Arafat – die bijzonder slecht gesteund wordt door de Europese en de Arabische landen – alleen tegenover Sharon, die eigenlijk zijn vel wil.

Om onmiddellijk een einde te stellen aan deze toestand moet er een staakt-het-vuren komen. Ten tweede moet de Palestijnse burgerbevolking worden beschermd, wat Israël weigert. Dus moet deze bescherming worden opgelegd. Via een Europees-Arabisch veiligheids- en samenwerkingsakkoord moet er een vredesmacht worden ontplooid, die zich tussen de Israëliërs en de Palestijnen opstelt. En ten derde moet het plan Mitchell worden uitgevoerd. Mitchell is geen linkse rakker. Hij is een Amerikaan, die onmiddellijk heeft begrepen dat de Israëliërs kolonies het probleem nummer 1 zijn, de bron van permanente provocatie voor de Palestijnen.

Het initiatief om een internationale civiele macht op te richten om de Palestijnse bevolking te beschermen is dus duidelijk meer dan een symbolische actie?

Pierre Galand : Zeker. Wij zijn nu net terug met een eerste Belgische delegatie. Er zijn ook Franse, Italiaanse en Amerikaanse delegaties aanwezig in Palestina. Dat zijn waarnemers. Getuigen. De meeste leden van onze delegatie waren voor het eerst in Israël en de Palestijnse gebieden. Zij reageren geschokt op wat ze gezien en beleefd hebben. Voor hen was dat een revolterende ervaring. Zij schrijven hierover een rapport. En dat is belangrijk omdat hun organisatie 'Les Amis du Monde diplomatique' deel uitmaakt van een netwerk met vertakkingen in Canada, Frankrijk, Zwitserland en Spanje. Dit netwerk gaat binnenkort naar Porto Alegre om er te getui-

Israëliërs kolonies : een dagelijkse provocatie voor de Palestijnen.

Foto's : Tineke D'haese

gen en de solidariteit met de volkeren die zich verzetten aan te kaarten binnen de beweging tegen de neoliberale globalisering.

Wim de Neuter

Als u wil deelnemen aan een van de missies van de internationale civiele macht voor de bescherming van de Palestijnse bevolking kan u contact opnemen met ECCP – Handelskaai 9 – 1000 Brussel.

Tel : 02/223.07.56 – E-mail : abp.eccp@euronet.be